

РЕШЕНИЕ

№ 7461

гр. София, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 01.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8430** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 156 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], с адрес [населено място], [улица], ет. 3, представлявано от управителя Н. Р. срещу Ревизионен акт № Р – 22221020002462 – 091 – 001/23.12.2020г., издаден от Т. Б. Г., орган, възложил ревизията и Е. М. Н., ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение №1008/05.07.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

С ревизионния акт са установени задължения по ЗДДС на [фирма] за данъчни периоди месец ноември 2019г. и месец декември 2019г. общо в размер на 29 600 лева и са определени лихви за забава общо в размер на 2880.34 лева.

С жалбата се иска отмяна на ревизионния акт като незаконосъобразен, издаден в противоречие с материалния закон и при съществуване на нарушение на административнопроизводствените правила. Правят се възражения, че неправилно не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от [фирма] при наличие на законовите предпоставки за това. Жалбоподателят се позовава на съдебната практика на ЕСПЧ, СЕС и ВАС на РБ.

Ответникът – директорът на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт М. прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на доводите на страните и въз основа на

доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизията е възложена със ЗВР № Р – 22221020002462 – 020 – 001/30.04.2020г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“, оправомощен със Заповед № РД – 01 – 128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С.. Предмет на ревизионното производство са задължения на [фирма] по ЗДДС за данъчни периоди от 01.11.2019г. до 31.12.2019г.

За резултатите от ревизията е съставен ревизионен доклад Р – 22221020002462 – 092 – 001/13.10.2020г. Срещу ревизионния доклад не е подадено възражение.

Издаден е Ревизионен акт № Р – 22221020002462 – 091 – 001/23.12.2020г. от Т. Б. Г., на длъжност началник на сектор, орган възложил ревизията и от Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1008/05.07.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С..

От правна страна: жалбата е процесуално допустима, в срок, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, подадена от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи, от възложителя на ревизията, оправомощен със Заповед № РД – 01 – 128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП – С. и от ръководителя на ревизията, вписан в ЗВР № Р – 22221020002462 – 020 – 001/30.04.2020г. Съдът констатира, че ревизионният акт е подписан с електронни подписи от органите по приходите – негови издатели. Във връзка с това и с оглед разпоредбата на чл.16, ал.1, т.1 ЗЕДЕУУ, по делото са представени заверени копия на електронни съобщения за издаването на КЕП на служителите, подписали електронни документи, издадени във връзка с приключилото ревизионно производство.

Спазени са изискванията за форма на акта по чл. 120 от ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от ревизионния акт по силата на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Не са допуснати съществени нарушения, установените задължения от приходната администрация са в съответствие с приложимите материалноправни норми.

В хода на ревизионното производство са изискани доказателства от жалбоподателя, който не е открит на адреса за кореспонденция, не е представил доказателства, няма данни за офис, от който извършва дейността, нито за наети работници и служители, като и изобщо за извършвана търговска дейност. Доставчикът е представил копия на процесните фактури, счетоводни документи, декларация от управителя, съгласно която предмет на фактурите са СМР на обекти на възложителя. Услугите са извършени с персонал, назначен на граждански договори /представени са копия на 3 граждански договора, сключени с Б. Р. Б., И. К. И. и Б. Н. Д./. Няма представени доказателства за плащане по фактурите. Доставчикът няма офиси и обекти, няма открити банкови сметки. Предметът на доставките, вписан във фактурите е „съгласно договор“, но договор не е представен. Няма и приемо – предавателни протоколи. Не може да се установи какви СМР са договорени, какви са приети като изпълнени и на кой обект. Видовете СМР и обектът не могат да се установят и от гражданските договори, с които физическите лица са наети като „работник строителство“. Няма представени доказателства за плащане на наетите физически лица. Няма данни за последващи облагаеми доставки със същия предмет.

При извършена служебна справка в информационните системи на НАП е констатирано, че фактурите са включени в дневниците за покупки. Към датата на издаването им доставчикът е регистриран по ЗДДС, впоследствие дерегистриран на 03.07.2020г., на основание чл. 176 от ЗДДС – прекратяване на регистрация във връзка с данъчни нарушения и предотвратяване на данъчни измами. От справките е установено, че доставчикът, който декларира липса на офис, обекти на извършване на дейността и открити банкови сметки има оборот по сметка 401 „Доставчици“ в размер на 3 612 186 лева, а по сметка 411 „Клиенти“ в размер на 3 614 384.40 лева. За процесния период в дневниците за продажби на жалбоподателя е вписан един клиент – [фирма], дружество, което е дерегистрирано по ЗДДС на 03.01.2020г. на основание чл. 176 от ЗДДС.

След анализ на относимите факти и обстоятелства, установени от приходната администрация в хода на ревизионното производство е направен извод, че липсва реално осъществена доставка на услуги „по договор“, поради което и поради липса на предпоставките по чл. 68, ал.1, т.1 и чл. 69, ал.1, т.1 от ЗДДС във връзка с чл. 9 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма].

В хода на съдебното производство не са поискани и не са представени доказателства от жалбоподателя във връзка с твърденията му в жалбата и указанията за доказателствената тежест в процеса, дадени в разпореждане на съда от 27.09.2021г.

Настоящата съдебна инстанция счита изводите на органите на приходната администрация за липса на предпоставки за признаване правото на приспадане на данъчен кредит за обосновани и законосъобразни. Всички доказателства по процесните доставки са събрани в хода на ревизионното производство. След анализ на доказателствата са направени обосновани фактически установявания, които не са оборени в хода на съдебното производство. Въз основа на фактите законосъобразно е преценено, че няма реално осъществена доставка на услуги по процесните фактури. Не се доказват вида, обема и единичната цена на СМР, които са възложени на доставчика. Липсват приемо – предавателни протоколи, с които се доказва реално изпълнение на СМР. Не може да се установи обекта, на който са изпълнени СМР, за да се назначи експертиза, която да провери реалното извършване на услугите. Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 ЗДДС, без да са получени стоките/услугите, упражняването по тях на право на приспадане на данъчен кредит е неоснователно. Без доставка с аргумент от чл. 25, ал. 2 от ЗДДС не възниква данъчно събитие, поради което не е породено задължението по чл. 25, ал. 6, т. 1 от ЗДДС за начисляване на данъка. Това определя начисляването на данъка, съдържащо във фактическия състав и издаването на процесните фактури /вж. чл. 86, ал. 1, т. 1 от ЗДДС/, като неправомерно /арг. в този смисъл и от т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11 заради отграничението за начисляването на ДДС при извършена облагаема сделка от дължимостта на ДДС на основание чл. 203 от Директивата за ДДС/ и изключващо правото на приспадане на данъчен кредит – чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

В същото време съставянето на данъчен документ с невярно съдържание може да се възприеме като част от данъчна измама /вж. т. 49 от решението на СЕС по дело С-285/09/ и ползването му да не осигурява претендираното данъчно предимство.

Възникването на правото на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС е обусловено от качествата данъчнозадължено лице на доставчика и на получателя /вж. т. 25 от решението на СЕС по дело С-18/13/, наличието на данъчния документ от получателя -

чл. 71, т. 1 ЗДДС, получаването на стоките/услугите по доставката /" ... действителното извършване на облагаемата сделка... " според т. 30 от решението на СЕС по дело С-642/11/ и отреждането на полученото за икономическата дейност на ДЗЛ /така т. 36 от решението на СЕС по дело С-153/11/. Отсъствието на който и да елемент от пораждащия правото на приспадане фактически състав изключва възникването на правото. В конкретния случай по изложените мотиви по същество не са опровергани констатациите на приходния орган за липса на реални доставки, по които в съответствие с чл. 86, ал. 3 ЗДДС не се дължи начисляване на ДДС, т. е. начисляването на данъка от доставчика е неправомерно, което при условията на чл. 70, ал. 5 ЗДДС изключва правото на приспадане на данъчен кредит на жалбоподателя. Издадените фактури, по които дори няма плащане от получателя на услугите, без сключен договор и без приемо -предавателни протоколи, обосновават законосъобразността на извода на органите на приходната администрация, че е налице само документално оформяне, без фактическо приемане – предаване и реално осъществяване на доставки на услуги СМР от издателя фактури. В този смисъл издаването и използването от получателя за упражняване право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама/ решение на СЕС по дело С-285/09/.

Обосновани и законосъобразни са и изводите относно непълнотата на фактурите. В тази връзка в решението си по дело С - 271/12 СЕС изрично е посочил, че правото на приспадане може да се откаже на данъчнозадължените лица, получатели на услуги, които разполагат с непълни фактури, дори ако в допълнение на последните, след приемането на решението за отказ, е предоставена информация с цел доказване на действителното им извършване, естеството и стойността им. Въз основа анализ на т. 27 - 36 от това решение на СЕС, се обосновава аргумента, че изначалната непълнота на фактурата, /чиито параметри в настоящия случай са изчерпателно посочени в Директивата и ЗДДС/, препятства приспадането на ДДС. Посочените изисквания към фактурата не са формални, а представляват такива по същество, а конкретните фактури нямат ясен предмет и са изначално непълни.

По изложените съображения, жалбата е неоснователна и недоказана и следва да бъде отхвърлена.

На ответника се дължат разноски, съгласно чл. 161, ал. 1 от ДОПК в размер на 1504 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма], с адрес [населено място], [улица], ет. 3, представлявано от управителя Н. Р. срещу Ревизионен акт № Р – 22221020002462 – 091 – 001/23.12.2020г., издаден от Т. Б. Г., орган, възложил ревизията и Е. М. Н., ръководител на ревизията, потвърден изцяло с Решение №1008/05.07.2021г. на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП – С., с който са установени задължения по ЗДДС за данъчни периоди месец ноември 2019г. и месец декември 2019г. общо в размер на 29 600 лева и са определени лихви за забава общо в размер на 2880.34 лева.

ОСЪЖДА [фирма], с адрес [населено място], [улица], ет. 3, представлявано от управителя Н. Р. да заплати на НАП – дирекция „ОДОП“ сума в размер на 1504 (хиляда петстотин и четири) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: